

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 6Tdo/66/2019
Identifikačné číslo spisu: 1218010069
Dátum vydania rozhodnutia: 1. decembra 2020
Meno a priezvisko: JUDr. Martin Bargel
Funkcia:
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:1218010069.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Martina Bargela a sudcov JUDr. Patrika Príbelského, PhD. a JUDr. Dany Wänkeovej, v trestnej veci obvineného O. Z. a spol., pre zločin lúpeže vo forme spolupáchateľstva podľa § 20 k § 188 ods. 1 Trestného zákona a iné, na neverejnom zasadnutí konanom 1. decembra 2020 v Bratislave, o dovolaní obvinenej Q. C. proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 3To/91/2018, z 29. januára 2019, takto

r o z h o d o l :

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvinenej Q. C. o d m i e t a.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Bratislava II rozsudkom, sp. zn. 1T/7/2018, z 26. júla 2018, uznal obvinených O. Z. a Q. C. za vinných zo skutku v bode 1/ zo zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1 Trestného zákona, spáchaného vo forme spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona, v jednočinnom súbehu s úmyselným prečinom ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona, spáchaného vo forme spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona, a zo skutku v bode 2/ zo zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. c) Trestného zákona, s poukazom na § 138 písm. a) Trestného zákona, spáchaného vo forme spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona, na skutkovom základe, že

1/ spoločným konaním dňa 19. júla 2017 v čase od 21.00 hod. do 22.00 hod. v D. na K. ul. č. XA na X. poschodí obytného domu od výťahu po pravej strane na konci chodby posledný byt vľavo fyzicky napadli poškodeného K. F. takým spôsobom, že pod zámienkou poskytnutia masáže poškodený pred vstupom do bytu odovzdal Q. C. finančnú hotovosť vo výške 70 eur, následne na to ako poškodený vošiel do bytu, O. Z. spoločne s Q. C. poškodeného viackrát opakovane päťami začali udierať do oblasti hlavy a žiadali ďalšie finančné plnenie, na čo vylákali od poškodeného všetky bankovky, ktoré mal v danom čase vo svojej peňaženke vo výške 65 eur, následne na to striedavo udierali päťami poškodeného do oblasti celej hlavy, pričom pri týchto úderoch sa odstreknutou krvou z tváre poškodeného zašpinila stena v byte, za čo O. Z. požadoval od poškodeného vyplatenie nákladov za znečistenie steny jeho krvou, následne na to strhol poškodenému z krku zlatú retiazku a neustále sa snažil spolu s Q. C. násilím od poškodeného vymôcť peniaze za zašpinenú stenu, čo sa im podarilo takým spôsobom, že spoločne donútili poškodeného, aby s nimi išiel k bankomatu vybrať finančnú

hotovosť, na čo sa spoločne presunuli k bankomatu nachádzajúcom sa na J. ulici v D. a pod hrozbou ďalšieho násillia žiadali od poškodeného výber finančnej hotovosti najskôr vo výške 250 eur, čo poškodený v obave o svoj život a zdravie aj urobil a odovzdal O. Z. hotovosť vo výške 250 eur, po čom bola poškodenému O. Z. vrátená roztrhnutá retiazka, následne na to O. Z. požadoval výber ďalšej finančnej hotovosti z toho istého bankomatu vo výške 50 eur, čo poškodený urobil a odovzdal obvinenému finančnú hotovosť vo výške 50 eur a následne na to keď obvinený opätovne trval na výbere finančnej hotovosti z bankomatu vo výške 100 eur poškodený uviedol, že toľko finančných prostriedkov už na bankovom účte nemá, tak obvinení požadovali výber finančnej hotovosti vo výške 50 eur, čo poškodený opäť urobil a odovzdal O. Z. finančnú hotovosť vo výške 50 eur na čo sa následne O. Z. a Q. C. spoločne vzdialili na neznáme miesto od poškodeného, čím spôsobili poškodenému K. F. škodu v celkovej výške 485 eur a zlomeninu ľavej očnénice typu blow - out, pomliaždenie ľavého oka s krvácaním pod spojivku, trznú ranu horného viečka, zlomeninu prednej steny prínosovej dutiny vľavo, zlomeninu nosových kostí s malým posunom, pomliaždenie hrudnej steny vľavo, pomliaždenie dolných kvadrantov brušnej steny a pomliaždenie mieška vyžadujúce si liečbu najmenej 4 týždne,

2/ dňa 20. júla 2017 v čase okolo 23.30 hod. v D. na K. ulici XA O. Z. vošiel do bytu na T. poschodí, že pristúpil k poškodenému C. D., ktorý sa v byte nachádzal s Q. C., s ktorou bol poškodený dohodnutý na sexuálnych službách, pričom k nim nedošlo z dôvodu hrubého správania sa Q. C., ktorá ho začala fackovať a kopať, na čo poškodený žiadal späť hotovosť vo výške 100 eur, ktorú jej dal pred tým do rúk, pričom O. Z. na poškodeného reagoval agresívne, vyvíjal na neho tlak, zaplatil pokutu za svoje správanie, čo poškodený odmietol, na čo Q. C. povedala, že si odfotoval najskôr jeho občiansky preukaz a O. Z. mu priložil k hlave zbraň - čiernu pištoľ a hovoril mu, že za takéto správanie sa dáva pokuta, pričom im poškodený pod hrozbou zbrane predložil svoj občiansky preukaz, ktorý si odfotoval, avšak O. Z. od neho žiadal ďalšie peniaze a fyzicky naňho útočil, udrel ho do tváre, ťahal ho späť do izby, pričom poškodený sa bránil krikom a snahou vymaniť sa zo zovretia O. Z., čo sa mu podarilo po tom, čo sa O. Z. poranil na zuboch poškodeného a na chvíľu od neho ustúpil, to poškodený využil a z bytu utiekol na chodbu, následne cez schodisko k vchodovým dverám, ktoré mu O. Z. po prenasledovaní otvoril z dôvodu vyhrážok poškodeného, že bude v bytovom dome kričať o pomoc, poškodený vybehol na ulicu, pričom O. Z. po ňom kričal, že má jeho adresu a že si ho nájde, čím spôsobili poškodenému C. D. škodu vo výške 100 eur,

prícom obžalovaný O. Z. sa skutku dopustil napriek tomu, že bol rozsudkom Okresného súdu Poprad, sp. zn. 5T/55/2013, zo dňa 27. mája 2013, právoplatným dňa 27. mája 2013 uznaný za vinného spáchania zločinu nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa § 294 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona.

Obvinenej Q. C. bol za to podľa § 188 ods. 2 Trestného zákona, s použitím § 36 písm. j), § 38 ods. 2, ods. 3, § 41 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona, uložený úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 7 rokov so zaradením do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom strázenia podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona.

Okresný súd Bratislava II zároveň podľa § 288 ods. 1 Trestného poriadku odkázal poškodených K. F. a C. D. s ich nárokmi na náhradu škody na civilný proces.

Krajský súd v Bratislave rozsudkom, sp. zn. 3To/91/2018, z 29. januára 2019, (v časti II. tohto rozsudku) ako nedôvodné podľa § 319 Trestného poriadku zamietol odvolania obvinenej Q. C. ako aj okresného prokurátora proti výroku o treste obvinenej, podané v jej neprospech.

Obvinená Q. C., prostredníctvom zvoleného obhajcu, JUDr. Gabriela Almášiho, 24. júna 2019 podala dovolanie proti rozsudku krajského súdu v časti, ktorý sa jej týka, z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. c) a i) Trestného poriadku.

Zásadné porušenie práva na obhajobu v zmysle dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, obvinená vidí v tom, že odvolací súd vykonal 29. januára 2019 verejné zasadnutie

v neprítomnosti zvoleného obhajcu, JUDr. Gabriela Almášiho, hoci obvinená výslovne požiadala, aby ju zastupoval iba menovaný a nie náhradný obhajca, s ktorým preukázateľne nesúhlasila. Odvolací súd tým podľa názoru obvinenej zmaril jej právo na obhajobu prostredníctvom zvoleného obhajcu, ktorý požíval jej výlučnú dôveru. Ojedinelá práceneschopnosť zvoleného obhajcu 27. novembra 2018, či jeho dlhodobo plánovaná dovolenka v zahraničí, nemôže byť vykladaná ako obštrukcia. Obštrukciu namiesto toho možno podľa obvinenej identifikovať v potupe odvolacieho súdu, ktorý opomenul vykonať tak podstatný úkon, akým je predvolanie zvoleného obhajcu na verejné zasadnutie, čo malo za následok zmarenie vykonania verejného zasadnutia 8. januára 2019.

Dovolací dôvod v zmysle § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku obvinená zakladá na nesprávnej kvalifikácii skutku v bode 2/ rozsudku okresného súdu, právne posúdeného ako zločin lúpeže podľa § 188 ods. 2 písm. c) Trestného zákona. Podľa jej názoru ide v tomto prípade o zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1 Trestného zákona, čo odôvodňuje absenciou skutkového zistenia, že bol spáchaný so zbraňou. Obvinená v tomto smere uviedla, že v celom konaní popierala použitie zbrane. Odvolací súd vo svojom rozhodnutí podľa mienky obvinenej prezentuje svoje domnienky a špekulácie o dohode odsúdených na použitie zbrane, ktoré odvodzuje z toho, že jej predmetná zbraň patrila, že tak vypovedá poškodený a že nezabránila obvinenému O. Z. v jej použití. Vlastnícky vzťah k zbrani pritom nepreukazuje jej použitie. Obvinená uviedla, že nemala ako zabrániť obvinenému O. Z. v použití zbrane, keďže je od neho mladšia a fyzicky slabšia. Obvinená sa nestotožňuje s konštatovaním súdu o účelovosti jej obhajoby. Žiaden obrazový alebo obrazovo-zvukový záznam nepodporuje výpoveď poškodeného, resp. že by sa k poškodenému správala agresívne počas hrozby zbraňou zo strany obvineného O. Z., čo by nasvedčovalo o ich vzájomnej dohode o použití zbrane. Obvinená podľa vlastných slov konala pod vplyvom obvineného a počas použitia zbrane len odfotovala občiansky preukaz poškodeného, čím splnila príkaz obvineného O. Z.. Namietla, že súd nepristúpil rovnako kriticky k hodnoteniu výpovede poškodeného C. D., u ktorého možno dôvodne predpokladať, že sa cítil ukrivdený, ponížený, zahanbený a chcel sa obvinenej pomstiť. Jednostranné priklonenie sa k výpovedi poškodeného sa javí ako arbitrárne a v rozpore so zásadou in dubio pro reo. Podľa obvinenej bolo upreté jej právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia, čo tiež zakladá dôvod pre podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

Nesprávna kvalifikácia skutku v bode 2/ rozsudku okresného súdu mala vplyv podľa názoru obvinenej aj na výšku jej trestu odňatia slobody vo výmere 7 rokov (na dolnej hranici trestu pri § 188 ods. 2 Trestného zákona), nakoľko správne jej mal súd ukladať trest v sadzbe od 3 rokov do 8 rokov. S ohľadom na zásady ukladania trestov ako i jednu poľahčujúcu okolnosť, je zrejmé, že by jej v takom prípade bol uložený nižší trest ako uvedených 7 rokov.

Obvinená Q. C. navrhla, aby najvyšší súd podľa § 386 ods. 1 Trestného poriadku vyslovil porušenie zákona v jej neprospech, aby podľa § 386 ods. 2 Trestného poriadku zrušil rozsudok krajského súdu v napadnutej časti ako aj rozsudok okresného súdu v časti výroku o vine a treste obvinenej a vec vrátil Okresnému súdu Bratislava II na nové prejednanie a rozhodnutie.

Prokurátor vo vyjadrení k dovolaniu obvinenej k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku uviedol, že nesúhlasí s tvrdením dovolateľky, nakoľko postup krajského súdu považuje za zákonný. Pochybenie spočívajúce v tom, že na termín 8. januára 2019 nebol predvolaný zvolený obhajca obvinenej, nemôže znamenať porušenie práva na obhajobu, pretože Krajský súd v Bratislave predmetné pochybenie konvalidoval tým, že dané zasadnutie odročil a určil iný termín, ktorého sa zúčastnil náhradný obhajca. Prokurátor sa nestotožnil ani s tvrdením obhajoby ohľadom nesprávnej kvalifikácie skutku v zmysle dovolacieho dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku. Z rozhodnutí oboch súdov vyplýva, že použitie zbrane je potrebné pričítať aj obvinenej Q. C.. Obaja páchatelia totiž sledovali spoločný cieľ - porušiť záujem chránený Trestným zákonom a napriek použitiu zbrane druhým páchatelom, obvinená Q. C. neupustila od ďalšieho konania, ktoré viedlo k spáchaniu trestného činu. Obvinená bola o spôsobe útoku zo strany obvineného O. Z. uzrozumená a s jeho konaním súhlasila, čo potvrdzuje minimálne výpoveď poškodeného C. D.. Navrhol, aby najvyšší súd odmietol dovolanie obvinenej Q. C..

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací v intenciách ustanovenia § 378 Trestného poriadku predbežne preskúmal dovolanie obvineného, nezistiac dôvod pre jeho formálne odmietnutie postupom podľa § 382 písm. a), b) alebo d) až f) Trestného poriadku. Na strane druhej však dospel k zrejmemu záveru o nesplnení dôvodov dovolania v zmysle § 382 písm. c) Trestného poriadku.

Najvyšší súd poznamenáva, že dovolanie si nemožno zamieňať s odvolaním, a teda s riadnym opravným prostriedkom. Dovolacie dôvody, ktorými možno úspešne argumentovať pred najvyšším súdom, sú v Trestnom poriadku (§ 371 ods. 1, ods. 3) formulované podstatne užšie, než ako je tomu pri odvolaní, čo vyplýva z toho, že dovolanie radíme k mimoriadnym opravným prostriedkom, pri ktorých uplatnení musí záujem na zákonnosti a spravodlivosti výrazne prevyšovať nad záujmom po stabilite súdneho rozhodnutia, resp. ním formulovaného právneho stavu.

Pokiaľ ide o východiská, s ktorými dovolací súd pristupuje k uplatneniu svojej prieskumnej povinnosti, žiada zvýrazniť, že jeho viazanosť dôvodmi podaného dovolania v zmysle § 374 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku, sa netýka formálno-právneho uplatnenia niektorého (či viacerých) z dovolacích dôvodov upravených v § 371 ods. 1, ods. 3 Trestného poriadku, ale vecných chýb, ktoré dovolateľ vo svojom podaní namietol (R 120/2012). To znamená, že zodpovednosť za kvalitu podaného dovolania znáša výlučne dovolateľ, ktorý svojím podaním určuje mantinely prieskumnej povinnosti dovolacieho súdu. Najvyšší súd z tohto dôvodu nemôže na seba preberať vlastnú aktivitu dovolateľa a iniciatívne zisťovať chyby v napadnutom rozhodnutí, alebo aj v jemu predchádzajúcom konaní, ktoré by zodpovedali niektorému z prípustných dovolacích dôvodov.

Dovolanie podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku možno podať, ak zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu.

Stabilná rozhodovacia prax najvyššieho súdu uvádza, že k jeho naplneniu nemôže dôjsť pri akomkoľvek porušení práva na obhajobu, keďže takéto porušenie musí dosahovať určitú - zásadnú intenzitu.

Podľa § 42 ods. 1 Trestného poriadku, ak je dôvodná obava, že by mohol byť zmarený v prípravnom konaní výsluch obvineného, ktorý trvá na prítomnosti obhajcu, hlavné pojednávanie alebo verejné zasadnutie pre neprítomnosť zvoleného obhajcu alebo ustanoveného obhajcu, môže byť obvinenému popri zvolenom obhajcovi alebo ustanovenom obhajcovi ustanovený náhradný obhajca.

Podľa § 42 ods. 2 Trestného poriadku náhradný obhajca má rovnaké práva a povinnosti ako zvolený obhajca alebo ustanovený obhajca; na hlavnom pojednávaní a verejnom zasadnutí ich však môže vykonávať iba v prípade neúčasti zvoleného obhajcu alebo ustanoveného obhajcu.

Najvyšší súd na adresu citovaných ustanovení uvádza, že zákonná úprava *expressis verbis* v § 42 ods. 1 Trestného poriadku predpokladá možnosť ustanovenia náhradného obhajcu (popri zvolenom alebo ustanovenom obhajcovi) v prípade, ak z konkrétnych okolností vyplýva obava zo zmarenia verejného zasadnutia z dôvodu neprítomnosti zvoleného či ustanoveného obhajcu. Je pritom celkom pochopiteľné, že obvinený môže mať k takémuto postupu predsedu senátu výhrady, keďže obhajca, ktorého si sám zvolil, ňho, prirodzene, požíva vyššiu mieru dôvery.

Rozhodnutie o ustanovení náhradného obhajcu je v konaní pred súdom plne závislé od vyhodnotenia konkrétnych okolností prípadu predsedom senátu, ktorý dbá na to, aby okrem práva obvineného na obhajobu v zmysle § 2 ods. 9 Trestného poriadku, bolo naplnené aj jeho právo na prejednanie a spravodlivé rozhodnutie veci v primeranej lehote bez zbytočných prieťahov podľa § 2 ods. 7 Trestného poriadku (k tomu pozri S 12/2012-II.).

Pokiaľ ide o otázku dôvery medzi obhajcom a obvineným, Európsky súd pre ľudské práva v tejto súvislosti uvádza, že aj keď je dôležité, aby medzi obhajcom a jeho klientom existovala dôvera, toto právo nemá absolútnu povahu. Môžu sa totiž vyskytnúť relevantné a dostatočné dôvody sledujúce záujmy spravodlivosti, ktoré môžu ospravedlniť ustanovenie obhajcu proti vôli obvineného. Podstatné

je, aby obhajoba bola „skutočná a účinná“ (porovnaj s rozsudkami Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Pavlenko proti Grécku zo 6. septembra 2007, sťažnosť č. 22021/05; Prehn proti Nemecku z 24. augusta 2010, sťažnosť č. 40451/06 a Mayzit proti Rusku z 20. januára 2005, sťažnosť č. 63378/00). Ústavný súd Slovenskej republiky, odkazujúc na túto judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, dospel k záveru, že zárukám vyplývajúcim z čl. 6 ods. 3 písm. c) Dohovoru, neprekáža, keď v niektorých odôvodnených prípadoch v záujme naplnenia spravodlivosti, pri súčasnom rešpektovaní požiadavky účinnosti obhajoby, je vôľa obvineného v otázke výberu obhajcu nahradená rozhodnutím štátnej authority, tzv. „ustanovením obhajcu“. Takýmto prípadom je okrem iných aj inštitút náhradného obhajcu zakotvený v ustanovení § 42 Trestného poriadku (mutatis mutandis uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. II. ÚS 255/2019, z 2. októbra 2019).

Náhradný obhajca, Mgr. Miroslav Tokarčík, bol obvinenej ustanovený opatrením Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 3To/91/2018, z 30. novembra 2018, nakoľko s ohľadom na práceneschopnosť JUDr. Gabriela Almášiho, zvoleného obhajcu obvinenej, vyvstala dôvodná obava zo zmarenia verejného zasadnutia, pre jeho neprítomnosť (č. l. 768). Obvinená Q. C. bola o tomto postupe vopred informovaná predsedníčkou senátu krajského súdu na verejnom zasadnutí konanom 27. novembra 2018, ktoré muselo byť odročené pre neprítomnosť JUDr. Gabriela Almášiho, ktorý to súdu oznámil deň pred konaním tohto verejného zasadnutia a na ktorého účasti obvinená trvala (č. l. 767). Obvinená 28. januára 2019 o 13.00 hod. osobne doručila Krajskému súdu v Bratislave podanie, označené ako „nesúhlas s ustanovením náhradného obhajcu“, v ktorom uviedla, že výslovne žiada krajský súd, aby jej v predmetnej veci nebol v zmysle § 42 ods. 1 Trestného poriadku ustanovený náhradný obhajca. Požiadala, aby ju v trestnom konaní zastupoval výhradne a osobne JUDr. Gabriel Almáši (č. l. 811). Nakoľko 29. januára 2019 sa JUDr. Gabriel Almáši nedostavil na verejné zasadnutie konané pred senátom krajského súdu (z dôvodu čerpania dovolenky s pobytom v zahraničí), jeho úlohu obhajcu nahradil Mgr. Miroslav Tokarčík (č. l. 805 a 808).

Z uvedeného vyplýva, že hoci obvinená Q. C. si za svojho obhajcu zvolila JUDr. Gabriela Almášiho, predsedníčka senátu krajského súdu jej v dôsledku obavy zo zmarenia verejného zasadnutia ustanovila náhradného obhajcu, a to v záujme zachovania plynulosti konania po tom, čo sa JUDr. Gabriel Almáši, v dôsledku svojej práceneschopnosti, 27. novembra 2018 nezúčastnil verejného zasadnutia pred senátom krajského súdu. Obvinená v deň, ktorý predchádzal konaniu verejného zasadnutia doručila krajskému súdu podanie, v ktorom v princípe uviedla len toľko, že si neželá, aby ju zastupoval iný obhajca než JUDr. Gabriel Almáši. Najvyšší súd v tomto smere podotýka, že o zmene náhradného obhajcu nerozhoduje obvinený, ale súd, ktorý ho iba zo závažných dôvodov môže podľa § 43 ods. 1 Trestného poriadku oslobodiť od povinnosti obhajovania. Krajský súd v Bratislave takéto rozhodnutie vo veci neprijal.

Obvinená Q. C. ako vo svojom dovolaní, tak ani v označenom podaní z 28. januára 2019, neuviedla žiadne konkrétne závažné dôvody na strane náhradného obhajcu, ktoré by ho mali diskvalifikovať z povinnosti obhajovania. Ako už bolo vysvetlené vyššie, ničím nepodložená, a teda výlučne subjektívne pociťovaná absencia dôvery voči náhradnému obhajcovi, takým dôvodom nie je.

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku je daný, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Účinné uplatnenie tohto dovolacieho dôvodu pripúšťa dve alternatívy. Prvá umožňuje namietať nesprávnu právnu kvalifikáciu skutku a druhá oprávňuje dovolateľa uplatniť výhradu nesprávneho použitia iného hmotnoprávneho ustanovenia. Za každých okolností však musí ísť o námietky právne, nikdy nie skutkové, keďže to explicitne vylučuje veta za bodkočiarkou ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku. Najvyšší súd z titulu dovolania obvineného (vrátane osôb uvedených v § 369 ods. 5 Trestného poriadku) alebo generálneho prokurátora podľa § 369 ods. 2 Trestného poriadku, teda nemôže preskúmať správnosť zisteného skutku a postup, akým konajúce súdy v konkrétnej veci vyhodnotili dôkaznú situáciu, nakoľko k tejto činnosti nedochádza na poklade hmotnoprávnych, ale procesných ustanovení (k tomu pozri bližšie napr. R 57/2007-II, ZSP 46/2013, R 47/2014-II). Inými

slovami, dovolací súd je zásadne viazaný skutkovým stavom (ako je uvedený v napadnutom rozhodnutí), ku ktorému vo veci dospeli nižšie konajúce súdy. Namietanie rozsahu vykonaného dokazovania, či nesúhlas s jeho hodnotením, nenaplnia zákonné atribúty žiadneho z prípustných dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku.

Najvyšší súd dospel k záveru, že obvinená Q. C. uplatnila dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku len formálne, nakoľko pochybenie spočívajúce v nesprávnej právnej kvalifikácii skutku v bode 2/ rozsudku okresného súdu, opiera výlučne o skutkové námietky, vyplývajúce z jej odlišného hodnotenia dôkaznej situácie.

Absenciu skutkového zistenia, ktoré našlo svoj odraz v použití kvalifikačného znaku podľa § 188 ods. 2 písm. c), s poukazom na § 138 písm. a) Trestného zákona (spáchanie trestného činu so zbraňou), obvinená odvodzuje s poukazom na vlastnú výpoveď a tiež spochybňovaním skutkových zistení, ku ktorým dospeli vo veci konajúce súdy najmä s odkazom na výpoveď poškodeného C. D.. Z povahy už uvedeného, dovolací súd takýmto námietkam nemohol priznať žiadnu relevanciu, pretože by išlo o prehodnocovanie dôkazného stavu.

Pokiaľ obvinená v nadväznosti na svoje individuálne námietky podotkla, že skutkový stav nebol zistený do takej miery, aby o ňom nejestvovali dôvodné pochybnosti v zmysle zásady v pochybnostiach v prospech (in dubio pro reo), tak k tomu najvyšší súd uvádza, že aj námietka týkajúca sa nepoužitia uvedenej zásady je vo svojej podstate založená na spochybňovaní procesu hodnotenia dôkazov vrátane skutkových zistení, ku ktorým dospeli vo veci konajúce súdy, a preto s výnimkou ministerského dovolania podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku nepredstavuje účinne uplatniteľnú námietku v dovolacom konaní.

Pre lepšie pochopenie, zásada in dubio pro reo vyplýva z princípu prezumpcie nevinoty, ktorého materiálne ukotvenie nachádzame v čl. 40 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd, resp. v čl. 50 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a význam ktorého sa v trestnoprávnej legislatíve premietol v § 2 ods. 4 Trestného poriadku. Keďže povaha uvedenej zásady je výlučne procesná, námietky s ňou spojené nie sú spôsobilé naplniť dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku. (k tomu viď napr. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 2Tdo/15/2013, z 1. júla 2013, alebo uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 3Tdo/47/2015, z 9. septembra 2015).

Najvyšší súd v tomto smere podotýka, že zo znenia inkriminovaného skutku jednoznačne vyplýva, že sa ho obvinení dopustili spoločným konaním a so zbraňou. Zo skutku je totiž zrejmé, že po počiatočných roztržkách medzi obvinenou Q. C. a poškodeným C. D., vošiel do bytu obvinený O. Z., ktorý sa tiež agresívne správal k poškodenému z dôvodu, aby tento zaplatil „pokutu“ za svoje správanie. Nakoľko to poškodený odmietol, obvinená navrhla, že si najprv odfotia občiansky preukaz poškodeného. Poškodený pod hrozbou zbrane - čiernej pištole, ktorú mu obvinený O. Z. priložil k hlave, predložil svoj občiansky preukaz, ktorý si odfotili. Obvinený v tejto situácii (pod hrozbou zbrane) zopakoval poškodenému, že takéto správanie sa dáva pokuta a fyzicky naňho útočil.

Odôvodnenie krajského súdu v tomto smere nemožno považovať za arbitrárne a nesúhlas s ním rovnako nezakladá dôvod pre podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

Z uvedených dôvodov neobstojí ani subsidiárna výhrada obvinenej Q. C. ohľadom výmery trestu odňatia slobody, ktorý jej bol uložený na samej dolnej hranici trestnej sadzby podľa § 188 ods. 2 Trestného zákona. Primeranosť uloženého trestu pritom podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku dovolací súd nepreskúmava.

Na podklade vyššie rozvedených úvah, najvyšší súd postupom podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol dovolanie obvinenej Q. C., keďže ňou uplatnené námietky nespĺňajú nielen deklarované, ale ani ostatné dovolacie dôvody uvedené v prvom odseku ustanovenia § 371 Trestného poriadku.

Poučenie :

Proti tomuto rozhodnutiu opravný prostriedok nie je prípustný.